

научилъ и на мъдростъ и на хитростъ. Търпѣше момчето, което го биеше, заради чича Митуша. Все пакъ, колкото пжти му прилегнѣше, бѣгаше да пие вода на улуцитѣ (той никакъ не бѣше жаденъ) и влачеше подиръ себе си Митка, който държеше дървената закачалка на хамутя. Той избѣгваше дори и къмъ поляната, като все по сжщия начинъ влачеше Митка. Чичо Митушъ, съ единъ два удара съ закачалката, го връщаше на мѣстото му, а Митко, още разплаканъ, го шибаше съ камшика.

Водопоятъ траеше часъ-два и най-после се свършваше. Тогава чичо Митушъ поприбираше хамутя и го туряше отпредъ на коня, даваше следъ туй едната си дланъ и Митко стпяше на нея, като на стреме. Съ другата си ржка чичо Митушъ го качаше на коня и Митко, ухилень, вече махаше боситѣ си крака. Сега отъ кладенеца до дама коньтъ трѣбваше да препуска галопъ. И препускаше тежко, съ голѣмъ тропотъ, съ тежко дишане — старъ бѣше. Но той търпѣше, защото знаеше, че щомъ стигне до дама, веднага ще му закачатъ торбата съ ечемика.

Но понѣкога стариятъ бѣлъ конь решаваше да си отмъсти на тоя босоногъ дяволъ, който го препускаше, който го шибаше кога щѣло и нещѣло съ камшика. И когато Митко, цѣлъ засмѣнъ, мислѣше, че хвърка, коньтъ